

[Kirkeministeren.]

på frivillig basis, arbejdsvilkår, som de kunne fungere under.

Imidlertid er der i de sidste årtier sket en voldsom udvikling i samfundet og i holdningen til styreformer, og i takt hermed har debatten rejst sig både om arbejdsvilkårenes rimelighed og om folkekirkens funktionsduelighed. I erkendelse af denne problematik nedsatte kirkeministeriet i 1964 den såkaldte strukturkommission, hvis opgave det var at overveje ændringer i den folkekirkelige struktur. Kommissionen afgav betænkning for ca. 1 år siden, og dens forslag har siden været til voldsom debat i kirkeinteresserede kredse.

På trods af personlig sympati over for en række af kommissionens forslag skal jeg ikke lægge skjul på, at der fra store dele af landet og herunder navnlig fra landdistrikterne har rejst sig en voldsom modstand mod den foreslåede struktur, som vel nærmest er at ligne ved kommunalreformens struktur, og som ville kunne danne grundlag for en virkelig demokratisering af folkekirken.

Jeg har endnu ikke taget stilling til rigtigheden af at gennemføre betænkningens strukturforslag, idet jeg finder det overordentlig vigtigt, at der gives en virkelig mulighed for, at det kan debatteres i folkekirken, inden stilling tages. En af årsagerne hertil er, at en strukturændring som den foreslåede nok er en ministeriel opgave, men samtidig griber den dybt ind i det udefinerbare område, som kaldes kirkens indre anliggender, og som man traditionelt fra politisk og administrativ side har overladt til folkekirken selv.

Dersom kommissionens forslag gennemføres, vil det på en lang række områder medføre en gennemgribende demokratisering af folkekirkens administrationsform. Men selv om man skulle komme til det resultat, at tiden endnu ikke er moden til at gennemføre det omtalte forslag, er jeg af den opfattelse, at betænkningen i meget høj grad kan bruges som en inspirationskilde til omlægning af beføjelser, af ansvar og af indflydelse i den kirkelige administration.

Hr. Johan Nielsen nævner i sit spørgsmål den aktuelle sag om fastsættelse af gudstjenestetider. Jeg kunne nævne en række andre sager, hvor man fra lokal side har følt det

utilfredsstillende, at lovgivningen kun tildelede de lokale råd udtaleret, men tillægger andre instanser den afgørende indflydelse.

Der er i de senere år foregået en kraftig decentralisering af arbejdsområder fra ministeriet og ud til stiftsøvrighederne. Denne decentralisering skal ikke forveksles med en indførelse af et nærdemokrati, idet afgørelsen set fra det lokale synspunkt stadig tages af en overordnet instans, men den har sin begrundelse i et ønske om, at rent kirkelige spørgsmål i højere grad, end det hidtil har været tilfældet, afgøres af kirkelige instanser.

Når hr. Johan Nielsen spørger mig, hvad jeg agter at foretage mig for at fremme demokratiet i folkekirken, kan jeg svare ham, at målet må være at nå frem til en ordening, hvor afgørelser, der kun har lokal betydning, tages af de lokale instanser. Jeg betragter det som en meget vigtig opgave i min funktion som minister for det kirkelige område at skabe de bedst mulige rammer for kirkens arbejde, og hertil regner jeg som en meget væsentlig ting, at de lokale råd får et reelt ansvar og en reel indflydelse i det arbejde, de er valgt til at varetage.

Med hensyn til den aktuelle sag vil jeg gerne føje til, at når man fra ministeriet har valgt at lægge kompetencen i disse sager ud hos biskopperne, hænger det sammen med, at der fra kirkens side har været rejst et stærkt ønske om ensartethed i gudstjenestetidspunkterne landet over. Dette område berører jo netop det felt, som betegnes som indre kirkelige anliggender, og vi har derfor fundet det rigtigt at følge dette ønske om at skabe ensartethed.

Det kan naturligvis diskuteres, om netop denne bemyndigelse ligesom formentlig en række andre bemyndigelser skal ligge hos biskoppen fremfor hos det lokale råd, men overførelse af sådanne bemyndigelser må efter min vurdering forudsætte et ønske i folkekirken om højere grad af lokal indflydelse. Når dette ønske er til stede, må det være ministeriets opgave at ændre rammerne for administrationen, således at disse behov kan opfyldes.

Johan Nielsen: Jeg takker kirkeministeren for redegørelsen. Det er sjovt: når man har siddet i så mange år og lyttet dernede,